

Deliden Mektup Var

– Ömer Faruk · 27 Temmuz 2021

Herhangi Bir Makama, Yani Neresi Olursa

(Bu başlık kısmı mektuptan ziyade dilekçeye benzediyse de adam sen de, boş ver, dert etme!)

Efendim, önce müsaadelerinizle kendimi tanıtayım: Yaşım otuz üçmüş. Mişli konuşuyorum, çünkü ben zamana, yaşa maşa inanmıyorum, gerçi arada sırada inandığım da olmuyor değil. Sizin gibi insancıklara sorarsanız ben otuz üç yaşındaymışım. Önceleri yani çocukken, her tarafı kırık dökük ve toz içinde bir evde yaşadım. İçerideki eşyalar düzensizdi, cam ve tavan pislikten görünmüyordu. Tavanda sinek pisliklerinin arasından ışığını geçirip odayı aydınlatmaya çalışan bir ampul sallanıyordu. Kısacası ağlayan bir odaydı. Burada sürekli rahatsız edici, ağır ve iğrenç bir kasmuk kokusu duyuyordum. Buna rağmen kaygısız, tasasız, dingin bir yaşam arzu ediyordum. Bu mümkün müydü? Değilmiş ki burayı ateşe verdim de kurtuldum. Yangını benim çıkardığımı kimse bilmiyor, ilk defa şimdi itiraf ediyorum.

Bir keresinde cadde ortasında soyundum. Neden mi? Neden olacak, hava çok sıcaktı. Üzerimdekilerin hepsini çıkardım. Otomobiller durdu, insanlar şaşkın şaşkın baktı. Sanki ilk defa çıplak birini görüyorlardı! Numaracı şeyler. Bazıları da ellerindeki telefonlarla görüntülerimi kaydetti; ne işlerine yarayacaksa? Polise haber verenler de olmuş ki az sonra iki polis yanımda bitiverdi. Çıkardıklarımı giydirmeye çalıştılar, direndim. Birkaç dakika sürdü mücadelemiz. Giysilerimden sadece külotumu giyince, yanımda bir polis aracı durdu. Beni içine atıp karakola götürdüler. İki yıldızlı amirin karşısına çıkarıp olayı anlattılar. İki yıldızlı bana davranışımın nedenini bile sormadan yüzüme bir yumruk çaktı. İki yıldızını on iki yıldız görmeye başladım ve ben de ona bir kafa attım; öyle bir kafa atmışım ki adam birkaç metre ilerideki koltuğun üzerine düştü. Bunu gören diğerleri bana saldırdı, onlar yetmezmiş gibi karakolun diğer odalarındakiler de kavgaya karıştı. Beni evire çevire, eşek sudan gelinceye kadar bir güzel dövdüler. Tabii ben de bu arada bazılarına tekme, yumruk ve kafa attım. Pestilim çıkınca durdular, sürükleyerek nezarethaneye tıktılar. Burada ne kaç saat ya da kaç gün kaldığımı bilmiyorum.

Bu olay nedeniyle hakim karşısına çıkarıldım. Orada her şeyi açık açık, tane tane anlattım. Hakim babacan bir adama benziyordu. Beni ilgiyle dinledi, hatta “Sen akılı başında bir adama benziyorsun. Neden polise saldırdın, neden soyundun?” diye sorunca. “Sıcak bastı, şimdiki gibi...” dedim ve hakimim huzurunda üzerimdekileri çıkarmaya başladım. Tabii hemen görevliler müdahale etti, hatta polis çağırıldı ve ben kendimi bir akıl hastanesinde buldum.

Akıl hastanesinde beni muayene eden psikiyatrıstten hiç hoşlanmadım. Gıcık bir şey. Durmadan soruyor, beni konuşturmaya çalışıyor. Bazen de uyduruk birkaç test uyguluyor. Önüme konan ne kadar test varsa hepsine sallama cevap verdim. Psikiyatrıstin bana sinirlendiği anlar da oldu, işte o anlar sırasında ona da saldıracaktım neredeyse. Sonra acidım, çünkü bana “deli” raporu veren bu adam aslında benden daha deliydi. Daha doğrusu onun gözünde ben deliysem benim gözümde de o deliydi. Oh be ne âlâ memleket, adam benden deli ama devletten maaş alıyor; bana neden maaş yok? Akıl hastanesinde hayat tümünden beleş. Yeme, içme, barınma parasız; karnını doyurmak için çalışmak zorunda değilsin, ilaç yazdırmak için doktor randevusu aramıyorsun çünkü hastanedeki hemşireler her

gün avuç avuç ilâç getiriyorlar. Isınma derdin yok, giysi bile veriyorlar. Ona buna sataşır ciddi kavgalara karışmazsan kimse sana bir şey söylemiyor. Yaşa git işte... Tabii bazen işi azıttığın da oluyor; işte o zaman deli gömleği giydirip tecrit odasına atlıyorsun birkaç gün. Deli gömleği dedim de aklıma geldi: Rastgele herkese deli gömleği giydirmeye çalışan bazı yazar bozuntuları var. Olmaz gülüm olmaz. Deliden başkasının sırtında o gömlek sırtır. Özel yapımdır, zata mahsustur.

Neden çaldın, sorusunu herkes sorar da neden çalmadın sorusunu sormak kimsenin aklına gelmez.

Bunun gibi neden delirdini sorarız ama neden delirmedini sormayız. Delirmenin kutsiyetini bilmez insanların çoğu. Gerçek özgürlüğü isteyenler delirmeleri gerektiğinin farkında değiller! Deli özgürlüğün simgesidir. Deliye yasak yoktur. İsteddiği yerde istediği davranışı yapabilir, karşılığında ne kınanır ne de ceza verilir. Dilerse birini dövebilir hatta öldürebilir ama bu eylemlerinin de bir yaptırımı yoktur.

Buradaki bazı insanlar beni çok yoruyor. Bunların hepsi dangıl dungul ve boş. Birine "Bruno'ya, Sokrat'a yapılan haksızlığa isyan ediyorum; sebep olanları hem kınıyorum hem de lanetliyorum. Tepkim sadece onlara yapılanlara mı? Hayır. Sanatçılara, bilim insanlarına, siyasetçilere, devlet adamlarına, kısacası tüm insanlara karşı yapılan haksızlıklara lanet olsun." diyorum, yüzüme bakıyor, anlamadığı gözlerinden okunuyor. Anlamazsa anlamasın, onun da anlamamak özgürlüğü var, diyerek kendimi teselli ediyorum. Birkaç defa akıl hastanesinden kaçtım. Bir defasında bahçede dolaşırken çıkış kapısının yanında buldum kendimi, günbatımına az kalmıştı. Kapıdaki güvenlik elemanı uyukluyordu. Kolayca dışarı attım. Hastane şehir dışında olduğu için kilometrelerce yol yürüdüm. Gelip geçen otomobilleri durdurup oto stop da çekemezdim. Davranışlarımdan, kılığımdan şüphelenip yakalattırabilirlerdi beni. Yorgundum, zorlukla yürüyordum. Bir acı, yüreğimi dağılıyordu ve işin garibi bana acı verenin ne olduğunu bilmiyordum. Kederli ve yapayalnızdım. Canımdan bezmiş gibiydim. Güzellikleri, düşleri, aşkları, umutları, huzuru yitirmiştim. Benliğimi, kimliğimi yitirmekten korkuyordum. Gerçekten yitirilir miydi benlik, yoksa bu bir kuruntudan mı ibaretti? Yolun alt tarafında bir dere vardı. Karanlığa rağmen dereyi fark etmiştim. Dere kenarına oturup dinlenecektim. Bu kararı vermekle iyi yapmıştım, çünkü yorgun bedenime derenin mırıltısı ninni gibi gelmişti. Bu mırıltıdan, yaprakların hışırtısından ve çok seyrek geçen otomobillerin gürültüsünden başka ses yoktu. Gevşedim, esnedim. Uyumuşum.

Uyandığında güneş doğalı çok olmuştu. Kalktım, yola çıktım. Bir-iki otomobil yavaşlayarak geçti yanımdan, sürücülerinin yüzlerinde hayret ifadesi vardı. Nasıl olmasın, sabahın köründe pijamalı bir adam asfalt yolda yürüyordu.

Şehre girip deniz kenarına gittim. Deniz kenarında boylu poslu bir adam elleri pantolon ceplerinde etrafla seyrediyordu, soluk benizli, akıllı uslu bir adama benzese de öyle değilmiş, çünkü zincirinden boşanmış bir hayvan gibi önünden geçen bir adama saldırdı. Ortalık تنها, tek tük insana rastlanıyor. Saldırganın şimdiki görüntüsü hiç de hoş değildi, cinnet hali dedikleri bu olmalıydı. Eli ayağı düzgün, ince dudaklı, ince yapılı, bakanın gözlerini üzerinden ayıramadığı hoş bir kız, adamın bu halini görünce çığlık atıp kaçmaya başladı. Oradan uzaklaşmalıydım. Polis gelirse o saldırgan adamla beraber beni de yakalardı. Oradan adeta kaçtım. Bir parkın kapısı önünde buldum kendimi. Az ötede bir büfe gördüm. Büfeciden yiyecek bir şeyler istedim, param olmadığını da ilave ettim. Yaşlı bir adamdı büfeci. Bana şöyle bir baktı, halimden ne olduğumu anlamış olmalı ki kafasını sallayıp bir poşetin içine bisküvi türü yiyeceklerle bir paket meyve suyu koyup verdi. Parkın içine girip gözlerden uzak bir yere oturdum, büfecinin verdiklerini

yedim.

Parkta insan azdı ve bunlar adeta beni hiç görmüyorlardı. Kuşlar, sinekler, kelebekler uçuşuyordu, arada sırada köpek de görüyordum. Bir ara ahı gitmiş vahı kalmış bir kedinin sürüklenerek yürümeye çalıştığını gördüm. Geçtiği yerden toz kalkıyordu. Kedideki yaşama isteği beni kendime getirdi. Yılmayacaktım, pes etmek yoktu.

Etrafı seyrederek vakti geçirdim. Biraz da uyudum. Akşam olmaya az kalmıştı. Yüzü kırışık, zavallı yaşlı bir kadın geldi yanıma oturdu. Elindeki poşetten iki tost çıkardı, birini bana verdi. Aldım. Yedim. Kadın durmadan konuşuyordu yerken. Tost bitince iki elma çıkardı, gene birini bana verdi. Konuşmaya devam etti tabii. Sıkıldım, dinlemesem de konuşması rahatsız ediciydi. Yılan tıslaması gibi ses çıkarıyordu. Oradan kalktım, başka bir yere gidip oturdum. Kadın yanımdan ayrıldığımin farkında değildi ve hâlâ konuşuyordu.

Gündüzün aydınlığı gecenin karanlığına dönüşüyordu; tabii daha sonra gecenin karanlığı da gündüzün aydınlığına dönüşecekti. Yani gece(karanlık), gündüzü(aydınlığı) ve gündüz(aydınlık) da geceyi(karanlığı) kovalayıp duracaktı. Uyudum. Rüyamda Adem'i gördüm. Evet o Adem, cennetten kovulan Adem... Adem, elmayı ısırıldığı için cennetten kovulmuş; belki de elmanın bir ısırığının verdiği zevk, cennetinkinden daha fazladır. Gençliğimde âşık olduğum kız da girdi rüyama. Bitmiş bir aşk tabii bu. Çünkü anladım ki aşk, özgürlükten vazgeçmekmiş. "Hem âşık olayım hem de özgür. Yok öyle bir şey, birini seç!" dedim ve özgürlüğü seçmişim. O nedenle bazı kişilerin içindeki özgürlük potansiyeli bir gün aşkı da yenebilir...

Çimenlerin üzerine uzandım. Gökyüzünü, seyrediyorum. Yıldızlar ışıdı, ay onlardan geri kalmadığını göstermek istercesine çıkmaya çalışıyordu ve ben düşünüyordum:

Bu devasa evren insanın hayal gücünün sınırlarını zorluyor. Adeta düşünceyi engellemeye çalışıyor. Dünya var olalı beri canlılar doğmuş ve doğan her canlı bir gün ölmüş. Bunun neresi tuhaf? Evrende varolan her şeyin bir nedeni vardır, dersek bu hemen bir nedenler zincirine yol açar. Yani nedenin de nedeni, onun da nedeni... ve ilk nedene gelir dururuz. İlk neden nedir sorusuna cevap aramak boşuna bir çabadır. Çünkü ilk neden diye bir şey yok. Evren ezelden beri vardır ve ebediyen var olacaktır. Bunları düşünürken uyumuşum. Uyandırıldığımda birkaç resmi üniformalı adam vardı etrafımda. Yakalanmışım. Tabii istikamet doğru akıl hastanesi...

Nasıl bir dünyaya kaldık? Delirmek için bile izin almak gerekiyor. Nerede o, özgür deliler?

● ● ●